

Inserati se sprejemajo in velja tristoletna peti-vrsta: 8 kr. če se tiska enkrat, 12 kr. če se tiska dvakrat, 15 če se tiska trikrat.

Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi

se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Naročnino prejema opravništvu (administracija) in ekspedijca na velikem trgu h. št. 9, II. nadstropje.

Vredništvo je na velikem trgu h. št. 9, v II. nadstropju.

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemati velja:

Za celo leto . . .	15 gl. — kr.
Za pol leta . . .	8 " — "
Za četr leta . . .	4 " — "
Za en mesec . . .	1 " 40 "

V administraciji velja:

Za celo leto . . .	13 gl. — kr.
Za pol leta . . .	6 " 50 "
Za četr leta . . .	3 " 39 "
Za en mesec . . .	1 " 10 "

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. več na leto.

Izhaja vsak dan in sicer ob 5. uri popoldne.

Po cesarjevem odhodu.

II.

To so bili dnevi, da takih nismo doživeli še ne mi in ne naši očetje! Mnogo cesarjev, med temi tudi avstrijskih, videla je že Ljubljana, pa tako sijajno ni bil sprejet nobeden; reči celó smemo, da ga ni kralja ne cesarja in sploh vladarja, kateri bi mogel reči, da je svojim podložnim toliko priljubljen, kakor ravno naš Franc Jožef. Nasprotno bi se pa tudi lahko reklo, da nobeden vladar nima tako zvestih podložnikov, kakor naš cesar — vsaj, kar se tiče Slovanov sploh in Slovencev posebej.

Cesar je toraj vreden to dobivati od svojih narodov, in kar so mu dolžni, mu tudi radi pripoznajo in dajo. Gromoviti „živio“-vriski, ktere je slišal ob vsem svojem potovanju po Kranjskem celó iz najbornejših, morda še stradajočih grl, splošnja radost ljudstva vseh stanov in — recimo — tudi vseh narodnosti, res lepe, skoro povsod krasne priprave za njegov sprejem — vse to priča, da si nihče v deželi ne želi drugačnega vladarja, in upati smemo, da si tudi presvitli cesar ne želi drugačnih podložnikov tam, kjer bivajo potomci starih, Habsburžanom vedno z dušo in telesom vdanih Slovencev. Kar je naš priljubljeni cesar videl in slišal, ni bilo narejeno, marveč prišlo je vse iz globočine sreča. Tako ravná ljudstvo, ki ljubi svojega vladarja in mu daruje premoženje in kri.

Ni se godilo dobro nam Slovincem in še zdaj se ne moremo bahati, da bi se nam prav dobro godilo. Ali naj je bil kdo še tako neveren političen Tomaž, zdaj, ko je videl cesarja vzvišeno, pa vender milo osebo, moral se je omehčati in priti do prepričanja, da se Slovincem bližajo boljši dnevi. Presvitli cesar so se tako skrbno brigali za naše zadeve, tako po očetovsko so pozvedovali, kaj imamo in česa nam še manjka za blagostanje ljudstva, da je vsak moral priti do prepričanja, da to popotovanje cesarjevo po naši deželi ne more biti brez dobrih nasledkov. Naše ljudstvo je bilo mnogo obrekovano in zatirano, Njih Veličanstvo ni imelo prilike, natančno spoznati njegovih potreb; zdaj pa nas je doletela sreča, da se je to zgodilo; presvitli cesar so videli nas in mi njih, in — spoznali smo se. Vsak „živio“ pridrl je iz sreča, ne le iz ust, kakor je tudi mili vladar svoje blago sree nosil na jeziku. Zato prav lahko rečemo, da večja sreča ni mogla doleteti naš Kranjcev, kakor je bila ta, da se je naš vladar ponižal priti k nam v glavno naše mesto in še v druge kraje. Hvala mu večna za to!

Lepi, a žalibog! prekratki so bili slaynostni dnevi! To je privrelo ljudstva iz bližnjih, daljih in celó najdaljih krajev, da bi videli

cesarja nepopisljivo prijetno in veličastno obličje. In kdor ga je videl, zamaknil se je, da bi ga bil gledal neprenehoma. „Oj, kako srečni so Dunajčanje“ — zdihtil je priprost kmetič, ki ga je videl, — „ker imajo cesarja zmiraj med seboj in ga lahko večkrat vidijo! Sama dobrotljivost se jim vidi na obrazu in očeh.“

Zdaj so odšli. Da bi jih zopet kedaj smeli imeti pod svojo streho, se skoro ne upamo misliti. Vsakemu se je milo storilo, kdor je videl, kako so nam jih čili konjiči odpeljali v gorenjsko stran, ki jih je tudi željno pričakovala in se praznično opravila za njih sprejem. To je bil praznik, ktereга bodo pomnili vsi in o katerem bodo pripovedovali svojim vnukom. Videli pa so tudi presvitli cesar našo krasno gorenjsko stran in njen krepki rod, kakor ravno prejšnji dan notranjsko; toda povsod so čuli burne klice vdanosti in — kar je največe vrednosti v političnem obziru — videli in slišali so, da tu biva le slovenski rod in da vse umetno podpihovanje ne zatara slovenskega duha. Ni jim bilo, kakor v Primorji, treba prašati: „Ali ne bivajo tukaj Slovenci?“ — ker so to videli in slišali vsak hip, vsak korak.

Naj nas toraj ohranijo v dobrem spominu, mi — mi jih ne bomo pozabili nikdar!

O cesarjevem potovanju

nam dohajajo še vedno poročila, ki pričajo, kako velik vtis so cesar naredili na vse, ki so jih videli. Tudi se v njih nahajajo zanimive drobtinice, posamezni dogodki itd., zato jih objavimo brez prikrajšanja, dasi morda sim ter tje ponavljajo, kar je bilo v „Slovenec“ že povedano.

Iz Kamnika, 16. julija. Danes ob 9. uri naznanil je strel z „malega grada“ in zvonenje, da se bliža presvitli cesar našemu mestu. Pri vrodu v mesto, kjer je bil postavljen krasen slavolok, zbralo se je mestno zastopništvo z raznimi društvi in ogromnim številom ljudstva, da pozdravijo preljubljenega vladarja. Če tudi je bila gnječa velika, je bil red vseskozi izvrsten. Ni nam bilo treba dolgo čakati. Kmalu pridrdrale so kočije in burni „živio“ sprejeli so visocega gosta. Najprvo je pozdravil cesarja mestni župan izražajoč veliko veselje, da nas Njihovo Veličanstvo počaste s svojim prihodom, in pa nerazrušljivo udanost Kamničanov do presvitle dinastije. Govoril je slovenski in nemški. Ko so cesar prijazno odgovorili na ta pozdrav in izrazili svojo zadovoljnost, da Kamnik tako napreduje, podala jim je kamniška deklica prekrasen šopek, ktereга je Njihovo Veličanstvo blagovolilo sprejeti. Ko so se cesar pri slavoloku mudili, čakalo jih je čez dvajset duhovnov iz kamniškega okraja z g. dekanom na čelu in očetje frančiškanje pred krasno okinčano cerkvijo.

G. dekan so jim podali potem „asperges“ in jih nekako tako-le nagovorili:

(Nemški:) „Vaše e. k. apost. Veličanstvo! Blagovolite, Vaše Veličanstvo sprejeti presrčni izraz nerazrušljive zvestobe in najponižnejše vdanosti tukaj zbrane duhovščine do posvečene osebe Vašega Veličanstva in do vse presvitle cesarske hiše. (Slovenski nadaljevaje:) Bog blagoslovi, Bog obvari in ohrani Vaše cesarsko Veličanstvo!“ Videti je bilo, da so bili cesar do solz ginjeni. Dejali so, da je cerkev lepa, in g. dekana so prašali, če je fara velika, koliko prebivalcev ima, in če tudi sosednje vasi pod kamniško faro spadajo. Na to so govorili s posameznimi g. duhovni, tako z g. častnim kanonikom Tomanom, g. Šarfajem in župnikom Štajarske Nove štifte. Na to so se obrnili k oo. frančiškonom. Prašali so jih, če imajo faro, koliko ima samostan udov, če je poslopje veliko in če pomagajo obližnim duhovnom v pastirstvu. Ko je g. okrajni glavlar omenil, da so oo. frančiškani oskrbovali prej šolo, rekli so cesar: „To mi je znano“. Na to so šli v cerkev. Kleče so prejeli blagoslov s presv. Rešnjem Telesom in nazaj gredé ogledali so si cerkev znotraj popraševaje to in ono. Spodbudno vedenje cesarjevo je naredilo na ljudstvo globok vtis, vse se je čudilo Njihovi pobožnosti in do solzá ginjeno je reklo verno ljudstvo: „Tako časté sami cesar našo sveto vero in so prijazni z duhovščino, da, z najmanjšim duhovnom!“

Na to so se podali cesar čez „klanec“ pod krasno na 4 stebreh slonečo krono na trg, kjer se jih čakala razna društva. Bila je tu požarna bramba kamniška, požarna bramba domžalska, zastopniki kamniškega meščanstva s staro zastavo, ki je bila že v več vojskah in ki ima naslikano patrono kamniškega mesta, sv. Marjeto, mestni zastop, zastopniki kmečkih občin, vsi s trobojnimi trakovi čez prsi, veteransko društvo kamniško, veteransko društvo domžalsko, kamniška čitalnica in pevsko društvo „Lira“. Pri defilovanju govorili so cesar z več možmi in so imeli za vsacega prijazno besedo. Tako so prašali Kamničane, kakega stanu so mestni obrtniki, na kar so jim ti odgovorili, da večinoma rokodelci, če vlada sloga med meščani in kmeti, če ima mesto kaj gojzda in koliko. Odgovorili so jim, da 10.000 oralov. Ko je bilo najvišje ogledovanje končano, podali so se vladar po poštni ulici na toplice, ki so lastnina Kecejjeva in Prašnikarjeva. Čez kratko s proprogami pogrnjeno brv šlo je Njih Veličanstvo peš.

Gospodičina Terezina Kecejjeva podala jim je mičen šopek iz planinskih cvetlic, ki so ga cesar zahvalujoč se sprejeli. Ogledali so si potem krasen park in ribnjak, vilo, napravo za kopanje v mrzli vodi in ono za kopanje v gorki vodi. Povsod so se kaj zadovoljno izrazili. Ko so stopili v poslopje, kjer

je restavracija, podala jim je gospd. Prašnikarjeva kupico starega kranjskega vina. Tudi so se jim predstavili kopeljni gostje.

Iz toplice podalo se je Njih Veličanstvo v c. k. tovarno za smodnik. Z največo pazljivostjo ogledali so razne naprave in pokazali zvedenost v vseh strokah. Ob 1/2 11 je bil na cesarskem gradu dvorni obed, h kateremu je bilo povabljen cesarsko spremstvo in pa načelniki raznih vradov, med njimi tudi g. dekan. Velika vljudnost in zvedenost cesarjeva vzbudila je v vseh veliko začudenje. Pa ni nam bilo mogoče še dalje imeti preljubljenega vladarja v svoji sredi. Le prenašlo je prišla enajsta ura in s tem čas ločitve. Vseh oči so bile obrnjene proti kraju, od koder je imelo priti Njih Veličanstvo, da bi jih še enkrat videli in jih pozdravili z burnimi „živio“. Saj skoro vsak si je mislil, nikdar več ne bom gledal cesarju v obličje. Ko so pridrdrale kočije, bralo se je vsem na obrazu, kako težka je ločitev. Glasno se je razlegal „živio“, ko so se cesar mimo peljali, dokler se niso spuстили čez ravno polje proti Kranju.

Sploh so bili cesar zelo zadovoljni in večkrat so se izrazili, da tacega sprejema niso pričakovali v malem Kamniku, in da niso mislili, da jih bo čakalo toliko ljudstva. Še bolj zadovoljno pa je bilo ljudstvo, ko je videlo, kako prijazni so cesar, da še s priprostimi kmeti govore in kako spoštujejo ono sveto vero, ki klije v sreju najrevnejšega kristjana. Gotovo je z ginjenim sreem z menoj prosilo: „Bog ohrani še veliko let presvitlega cesarja in vso Habsburško rodovino!“

Iz Cerklj. 16. julija videli smo Cerkljanci v domači fari, oziroma celó v domači vasi cerkljanski, kar gotovo prednikov zgodovina ne pomni, presvitlega vladarja svojega, preblagega cesarja Franca Jožefa. — Kakor hitro je počil glas, da presvitli cesar bi utegnili o priliki svojega Najvišjega obiskanja kranjske dežele letos potovati iz Kamnika skozi Cerklje v Kranj, bilo je veselje nepopisljivo, in dasiravno ni bilo še prav nobene gotovosti, začeli so delati v vsakem obziru na to, da bi se Njih Veličanstvo prepričalo, da Gorenjec, kakor sploh Slovenec je ljubil in ljubi svojega očeta, kakor smemo po pravici imenovati presvitlega cesarja Franca Jožefa, katerih preljubeznjivo obnašanje smo zares občudovali, ter ga občudujemo tudi po odhodu, in rečem, da ta dan bo v cerkljanski fari še posebej zapomnjen.

Prihoda presvitlega vladarja pričakovala je obilna množica ljudi v praznični gorenjski obleki uvrstena na obeh straneh ceste skozi vasi cerkljanske fare, pred cerkvijo šolska mladina. Cesta je bila podobna skoro drevoredu skoz in skoz, ker Gorenjcu se ne zdi škoda ne blaga ne časa, kadar gre pokazati izraz zvestobe in udanosti presvitlemu cesarju; hiše po vaseh ob cesti, posebno v Cerkljah bile so vse praznično okinčane z zastavami, celó nad jabelkom zvonika farne cerkve vihrala je res veličastno rudeče-belo-rudeča zastava.

Presvitli cesar so se pripeljali okoli 1/4 čez poldan v Cerklje, kjer jih je čakal gospod župan Vavken pri slavnostnih vratih, zraven je bilo več druge gospode, potem duhovščina. Prekrasno cerkljansko pritrkovanje naznanilo je, da skoraj bomo videli, ktereга željno pričakujemo. Kakor hitro so se presvitli cesar pripeljali, je med pretresljivimi živio-klici zvonjenje umolknilo, zapeli so prav lepo g. Vavkenove male in odrašene pevke in pevec cesarsko

pesem, potem pa nagovori gospod župan Andrej Vavken Njega Veličanstvo, stopivšega z voza tako-le: „Presvitli cesar, mogočni vladar! Presrečnega se čutim, da mi je dana visoka čast se Vašemu Veličanstvu vклонiti. Vem, da so v obširnem cesarstvu lepše vasi, bogatejši prebivalci, kakor tukaj, ali bolj zvestih in udanih src hiši Habsburški, kakor smo mi, ne poznam! V tem prepričanji zakličem iz dna sreca: Bog nam ohrani, Bog nam živi presvitlega cesarja, preljubljenega vladarja. Slava! Slava!“ — Potem tri- in še večkratni navdušeni „živio!“ Presvitli cesar so nemški nekako tako-le odgovorili: „Hvala Vam za prijazen sprejem! Prav vesel sem, da Vas danes prvikrat vidim in prvikrat z Vami govorim, in prav zelo sem vesel, da vidim te lepe kraje.“ — Potem so prašali g. župana, ali je obširna ta srenja, spominjali so se, da je bil tukaj strašni požar, pobarali, ali so že vsi poškodovani podelali, in ko jim g. župan odgovori na zadnje vprašanje (omenjaje velikodušne podpore iz blagajnice Nj. Veličanstva), da nekteri še niso mogli, so pokazali svoje milovanje, na to pa so se podali z vsem spremstvom v lepo okinčano cerkev, kjer so v prav ginljivo spodbudo vernega ljudstva pokleknili, pomolili in po prejetem blagoslovu s svet. R. T. se zopet iz cerkve podali, izrazili čast. gospodu župniku Antonu Golobiču svoje veselje, da najdejo tukaj tako lepo, snažno in prostorno cerkev, vprašali, kolika da je vsa fara, spregovorili z vsakim izmed pričujočih duhovnikov kratko besedico, ter hiteli k vozu. Tje gredé so prašali, če je pri cerkvi stoječa mladina šolska, in kdo da je učitelj? In ko g. župan odgovori, da mladina je šolska, on pa tudi učitelj, in ko gospod okrajni glavlar kranjski še pridene, da je gospod Vavken tudi poštar, rekli so presvitli cesar: „da haben Sie wohl sehr viel zu thun!“ — Prašali so tudi, kako letina kaže, in ko prašajo, ali je več odbornikov tukaj, pokaže g. župan na blizo stoječega zdravnikarja gosp. Globočnika, s katerim so tudi prijazno besedo spregovorili, potem pa preljubeznjivo gospodu županu na roko potrka je rekli: tukaj sem prav posebno zadovoljen! ter hitro stopili kakor mladeneč na voz in med navdušenimi živio-klici in pritrkovanjem zdrčali so tje proti Kranju. Živili!

Med drugimi napisi omenjam v naglici: Slava cesarju! — Pozdravljen mogočni vladar! — Iz neomahljive zvestobe! — Hrast se omaje in hrib, zvestoba Slovenca ne gane! In pred cerkvijo: Benedictus coelestis Tecum!

Iz Kranja. Lepo vreme povzdigovalo je 600letno svečanost preteklih dni v Ljubljani; ni bilo pa tako v Kranju 16. t. m. Cesarjev prihod napovedan je bil ob 1 1/4 uri popoldne. Oblačno vreme že zjutraj ni kaj dobrega obetalo, vendar smo mislili, da se bo slavnost vse eno še v vedrem vršila. Kranj se je skazal v praznični obleki, da smo ga vsi občudovali. Ni bilo sicer tako krasnih in dragocenih okrasov, kakor v glavnem mestu, vendar kar se simetrije tiče, bilo je izgledno. Vse hiše so bile skoraj enako z zelenimi vencami in mogočnimi zastavami ozaljšane, posebno pozornost zbujevala je krasno dekorirana mestna hiša. Pred mostom stal je velik in krasen slavolok, tam so pričakovali presvitlega cesarja na eni strani domači župan, vradniki, občinski zastopi, čitalnica loška in kranjska s svojima novima zastavama; na drugi strani so v vrsti stali šolarji nižjih in srednjih šol z malimi avstrijskimi zastavami v rokah. Pred slavolokom bila

je še godba tržaških veterani, ki je igrala cesarsko pesem, kakor hitro se je voz približal. Požarna straža kranjska in loška skrbeli ste za potreben red.

O poludne, ko smo se začeli zbirati, začne neusmiljeno dež liti. Večina je bila brez dežnikov, vendar nobeden ne misli na odhod. Točno ob 1/4 2 oznani mogočen strel prihod svitl. cesarja. Pred slavolokom stepijo cesar iz voza, godba zaigra cesarsko pesem in župan g. Šavnik pozdravi jih v kratkem in jedernatem govoru. Cesar se zahvalijo, sprejmejo od ene deklice podarjeni šopek, ter se dobre četrt ure po vrsti pogovarjajo s posameznimi. Dež in vihar sta posebno razsajala, vendar pa cesarja ni motilo vsega od okrajnega glavlarja predstavljenega osrečiti s kratkimi govori in vprašanji. Dopadljivo so gledali novi zastavi kranjske in loške čitalnice, ter vprašali, kaka je namen teh društev in koliko udov ima vsaka. Potem so se podali v cerkev, kjer jih je čakalo več duhovnikov v koreteljih. Tam so prejeli blagoslov s presv. R. Telesom. Po dobre pol ure dolgem obstanku v Kranju podali so se na kolodvor v odprtem vozu, dasiravno je dež neprenehoma lil, spremljani z gromovitimi živio-klici. Ljudi je bilo veliko zbranih, se ve, vsi v praznični obleki. Ne morejo prehvaliti vljudnost presvitl. cesarja, ki so se bodisi z visocim vradnikom, ali s priprostim krajnim zastopnikom prijazno pogovarjali, ter ljudem na vse strani po vojaško salutirali.

Gotovo je star mož vsem navzočim iz sreca govoril, ko je pozneje rekel: „Če je bilo tudi tako slabo vreme, bom vendar do groba pomnil današnji dan, pa tudi presviti. cesarja, ki se tako prijazno obnašajo do svojih podložnih.“

Na Bledu. Ob 6. uri bil je dvorni obed, h kateremu je bilo povabljenih nad 30 oseb. Tudi tukaj so cesar dovolili po jedi povabljenim kaditi smodke. Potem so se podali na otok, ogledali cerkvico in se ob 9. uri podali k „Malnarju“. Tam so jim zapeli podoknico „Hallerjevo himno“ pevci, večinoma duhovni in učitelji (nad 50 pevcev) iz Gorenjskega. Po svojem adjutantju so se zahvalili za skazano čast, kakor sem čul iz verjetnih ust, izrazili so se cesar proti imenitni osebi: „Do solz sem ginjen, ko vidim toliko vdanost in požrtvovalnost kranjskega ljudstva.“ — Bil je pa tudi Bled čarobno razsvitljen. Na jezeru je plavalo brez števila lučic, hiše ob vodi so bile lepo razsvitljene. Posebno odlikoval se je grad, farovž, gostilnice pri „Malnarju“ in pri „Petranu“. Ljudstva se je kar trlo na bregu, ki se je s posebnim dopadanjem občudovalo umetalni bengalični ogenj. V torek o 1/2 5 zjutraj odpeljali so se iz Kranjske, gotovo prepričani, da če je tudi kranjsko ljudstvo malo po številu in ne tako premožno kakor drugje, vendar v vdanosti in ljubezni do vladajočee cesarske hiše presega druge narode.

Z Dovjega, 18. julija. Sv. Aleša dan 17. t. m. ob pol 6 zjutraj je dolška fara z banderi in šolska mladost s svojo zastavo na tukajšnji postaji pozdravila svojega cesarja, ko je odhajal proti Išelnu. Vrhovi bližnjih gora so bili pokriti s snegom.

Pri ljubljanskih slavnostih je bilo videti posebno veliko duhovščine iz dežele. Ko bi se bili vsi skupaj kam vstopili, to bi bil lep bataljon in številniši, kot vsake požarne straže; tako so bili pa nekako zgubljeni, tu in tam so jih še po strani gledali. Posebno pri slovesni sv. maši v Šenklašču bi se bilo bolj spodobilo,

ko bi bili po cerkvi v špalirju stali v talarjih in koreteljnih, kakor pa, da so se nekako prisiljeni in kakor odveč na stopnjicah pri sv. Dizmu drenjali, da so bili videti, kakor verne duše v pratiki.

Politični pregled.

V Ljubljani, 19. julija.

Avstrijske dežele.

Graški deželni zbor je v minuli seji mnogo stvari sklepal, kar se tiče zemljiške odveze. C. k. namestnik je o tem spregovoril, rekoč: več nasvetov je bilo deloma potrebnih, vendar dvomim, ali se bode dalo vse izpeljati, z ozirom na obstoječe postave, a tudi z ozirom na to, kar se more zgoditi, preden se te razne želje dajo izvršiti. Nekaj bode razrešenega po obstoječih gozdnarskih postavah, da bi se pa izpeljale nekatere točke, bi bilo prej treba preurediti posamezne točke gozdnarske postave.

Iz Zadra, 17. julija. V današnji seji so sprejeli računске sklepe za l. 1880 in 1881. V četrtek je na vrsti predštev za leto 1883 in 1884.

Iz Budapešte. Od četrtega naprej je za barke iz Egipta in Indije, ako je na barki zdravnik ali ga tudi ni, kontumacij za 10 dni, barke, ki so uže tukaj, imajo kontumacij le pet dni.

Vnanje države.

Nemški cesar je prišel letos, kakor druga leta, v Gasteinske toplice 17. julija in je bil tam sprejet z vso častjo, pričakoval ga je c. k. namestnik, župan in župnik. Misli ostati tri tedne v tem kraju.

Pruski „Reichsanzeiger“ objavi **cerkveno-politično novelo**, katero je cesar dne 11. t. m. potrdil. Sedaj se bode videlo, koliko je Pruski mar za cerkveni mir in za spravo s katoliško cerkvijo, ker se bode pokazalo, kako misli država izvesti te postave.

Iz Pariza, 17. julija. Danes je bil splošni zbor akcijonarjev kanala v Panami. Lesseps vnovič zatrudi, da bode kanal gotov l. 1888. V bližnji dobi bode treba mnogo delovati. Opravilni svet bode preskušal denarstvene zadeve, ki se bodo morale vjemati z razvitkom podvzetih del. Preden je začel brati Lesseps svoje poročilo, je rekel: Vidim med vami veliko akcijonarjev Sueške kanalske družbe. Razdraženost poslednjih dni ni opravičena. Obravnavali smo s pošteno in liberalno vlado. Preden smo začeli delati Sueški kanal, naznanil sem pismo, da tačas, ko pridemo do gotove meje prihodkov, bode tudi brodarstvo deležno pridobljenih korist. To bode veljalo za Panamski kanal isto tako kakor za Sueški.

Iz Aleksandrije. Reuter-jeva zdravstvena komisija je zavrgla nasvet, da se zapre (isolira) Aleksandrija; to bi malo izdalo in bi ljudi v strah pripravljalo.

Izvirni dopisi.

Iz mariborske okolice, 18. julija. (Po cesarjevem odhodu.) Mariborski in drugi nemčurji so si veliko prizadevali, svitlemu cesarju pokazati, da je Maribor čisto nemško mesto, a to se jim je slabo obneslo; kajti po celem mestu, kamor so svitli cesar prišli, so navdušeni živio-klice zadušili nemške hoch-klice, kar jih zdaj tolikanj bolj jezi, ker so se Slovenci tako taktno in lojalno obnašali, da jim ne morejo najmanjše reči oponašati. V Mariboržanki in Celjanki sicer očitajo Slovincem surovo kričanje in obnašanje, vendar teh listov poročila o Slovincih so od nekdanj tako sumljiva, da jim pameten človek ne more verjeti, o čemur se sam ne prepriča.

V tem slučaju pa so že zavoljo tega ta poročila čisto izmišljena, ker mariborski nemčurji v svoji jezi in zagrizenosti gotovo ne

bi nobenega nespodobnega obnašanja pustili brez kazni. Slovenci te ljudi dobro poznajo, zato zavoljo ljubega miru niso po celem mestu nobene slovenske zastave izobesili, dasiravno so c. k. vradniki bili izobesili nemške „frankfurtarce“. Edino očitno znamenje mariborskih Slovinccev je bil na čitalnici iz lučic narejen pozdrav: „Živio naš cesar!“

Pa še to je nemčurje tako razdražilo, da se je župan pogrozil, če se ta napis ne odstrani, bode on poštno ulice zaprl in cesarjevemu vходу drugo pot odkazal. Ni se sicer ne eno ne drugo zgodilo, vendar so Slovenci bili v strahu, da ne bi nemčurji ondi naredili kakega škandala, zatorej so se zvečer v obilnem številu pred čitalnico zbrali ter morebiti res nekoliko nedostojno živio kričali, kar pa se gotovo ne bi bilo zgodilo, ko bi nemčurji pri miru pustili slovenski pozdrav. Sploh je preziranje Slovinccev in prizadevanje nemčurjev, vsako slovensko izjavo zadušiti, Slovence najbolj podkurilo, da so z glasnim „živio“ ljubljenu vladarju naznanili, da so tudi oni tukaj, in da tudi oni svojega pravičnega vladarja z ravno toliko navdušenostjo pozdravljajo, kakor Nemei. V domoljubji in zvestobi do svojega vladarja se Slovenci ne dajo od nikoga prekositi, zato se pa tudi ne zbojijo nobenega sumičenja, nobenega denunciranja, ampak vkljub temu bodo vedno trdno stali za svojo sveto reč, vedno se po postavni poti borili za svoje pravice in ostali zvesti Slovinci in zvesti Avstrijci.

Z Dobrne, 16. julija. (Volitve.) Ker je dosedanji načelnik krajno-šolskega sveta naši občini dal slovo, bilo mu je treba izbrati naslednika. Volitev se je vršila včeraj in častna služba je s soglasnim izborom zadela domačega gospoda župnika. Tako je prav. V občini imamo sicer lepo število šolskih prijateljev, vendar zaslug za šolo nobeden nima toliko, kakor imenovani izvoljenec. Ta je tudi že poprej moral opravljati vse šolske zadeve kot namestnik načelnika, kateri je le ob poletnem času bival v naši sredini.

Celjski slavnostni odbor za sprejem cesarja je našemu županstvu pripisal troje vstopnice na razpolaganje. Razven župana bi se naj na kolodvor v Celje podala še dva občinska odbornika. Toda pri volitvi dotičnikov se je znovič razodevala stara pomota nekaterih v dnevnih zadevah manje izurjenih volilcev, kateri mislijo, da morajo glasovati le za ljudi, ako le gospodsko sukno nosijo. Pravicoljuben človek zoper to v obče pač z obzirom na opravičene razmere biti ne more in ne sme, v občinskih in šolskih odborih naj bode zastopan kmet in za totega vneti gospod. Ali to se nam nikakor ne dopada, da je večina občinskega odbora onemogočila, da bi vsaj eden tukajšnji kmet, če že več ne, svitlega cesarja zamogel pozdraviti na kolodvornih prostorih. Dotične karte (vstopnice) izročili so namreč osebam, ktere imajo večkrat priložnost gledati ljubeznjivo obličje vladarjevo in bi si vstopnice tudi lahko sami oskrbeli.

Vrlim slovenskim kmetom priporočamo, naj bi se vselej pred volitvami pogovorili, da bi tako le zanesljive ljudi zamogli spraviti v zastopništva, ne pa veteršnjakov, kateri v današnjih večkrat zamotanih okoliščinah preseljeni radi potegnejo z nasprotniki Cerkve in naše narodnosti, kakor se to žalibog pregosto zgodi marsikje, čeravno ne pri nas. Predlanskem na pr. so takozvani „liberalci“ ubogo

ljudstvo motili s krivimi poročili gledé vrvnanja gruntnega davka, kateri je pa v celjskem okraji celo dobil nižjo številko, tudi naša občina sploh manje plačuje, kakor po stari naredbi; lani so občinskim odborom pošiljali zoperslovenske prošnje, češ, naj bi po srednjih šolah in po vradih ostalo „vse pri starem“, naj bi se slovenski kmet učil nemščine zavoljo tega, ker se vradniki po šolah niso naučili slovenski in sedaj kmetu le nerazumljive dopise pošiljajo; letos so nabirali tudi pri slovenskih županih podpise za „liberalno“ pismo, v katerem bi se zopet le „nemška zvestoba“ tudi slovenskega ljudstva svitlemu cesarju razodevala in obetala. Cesar so za zvijačo vedeli, zatoraj takega pisma niso hoteli vzprejeti. Kaj še bi več naštevali? Recimo samo, da naši občini gre vsa čast; ona še do sedaj ni stopala po krivih potih. Na naših kmetih je ležeče, da si tudi v prihodnje za dobro ime oskrbijo s previdnimi volitvami.

Od Vojnika, 12. julija. (Določilo o šolskem kaznovanju.) Štajarska postava o nadzorovanji šol z dne 8. februarja 1869 zahteva v §. 14, odstavek 8, da je krajno-šolski svet obvezan, kaznovati stariše, kateri svojih otrok redno ne pošiljajo v šolo, deželna postava gledé oskrbovanja in vzdrževanja šol z dne 4. februarja 1870 pa terja, naj krajno-šolski nadzornik preiskuje šolske zamude ter na podlagi njegovega poročila naj šolski svet stariše ali njih namestnike kaznuje. Iz rečenega je razvidno, da načelnik šolskemu svetu ne more iz lastne moči narekovati globe, marveč da o tem more sklepati le šolski sklep, a predsedniku je dolžnost, sklepe izvrševati. Ako toraj šolski svet ni sklenil kaznovati, nego samo opominjati „nemarne“ stariše, to se sme soditi, da šolski svet svoji dolžnosti ni zadostil in da se toraj naj kaznujejo vsi udje omenjenega odbora, a ne samo načelnik, to tem manj, ker ta ti ima le pravico, sistirati sklepe šolskega sveta, a ne veže ga k temu dolžnost, kakor se vidi iz §. 18 postave o šolskem nadzorovanji.

Tako je — bržčas na podlagi neke pritožbe — ministerstvo za nauk odločilo dne 3. marec 1883, št. 19960. Določilo sedaj deželno-šolski svet priobčuje krajno-šolskim oblastim na znanje.

Z Dunaja, 16. julija. (Judovski časnikarji. † Ferstel). Naj ti danes, dragi „Slovenec“, naše žurnaliste postavim v izgled posnemanja ozirurnosti poročevanja. Kar ste vi danes zjutraj ohajali in doživeli, to so dunajski listi že ob 5 popoldne svetu oznanovali; natanko so vedeli povedati, kako je ljubljana svojega milega vladarja navdušeno pozdravljala ob odhodu. Posebno živo pa so popisali naši žurnalisti, kako so nemške dame ljubljanske s pomolja kazine „hoch“! klicale in memo gredočega vladarja posipale s cetlicami. Tudi danes popoldne že berem, kako se je godilo na cesarjevem potovanju iz Ljubljane v Kamnik in kako v Kamniku. Mengiškem župniku dadó nemški listi breo, češ, ker je razobesil papeževo bandero; Kamnik pa dobi pohvalo, češ, je sicer razobesil slovenskih bander, a ne v toliki množici kot Ljubljana.

Danes proti 3 popoldne smo tu pokopali c. kr. višjega stavbenega svetovaleca barona Henrika Ferstel-na, ki je umrl v najboljših moških letih v Grinzingu blizu Dunaja. Ranji bil je jako spreten in bistroumen stavbar; krasna votivna cerkev in druga velikanska po-

slojja so sad njegovega razuma. Bil je pa tudi pokop prekrasen. Povsod je gorel po ulicah plin, kjer so ga peljali na prelepem mrtvaškem vozu noter do votivne cerkve. Tam je čakalo premnogo jako odličnega ljudstva. Prošt in župnik votivne cerkve, dr. Marschal, sprejel je truplo, položil v imenu cerkve lep venec na rakev, med obilno azistencijo opravil cerkvene molitve, nekaj pevskih zborov je zapelo žalostinke, in potem se je ves mrtvaški sprevod enkrat pomikal krog in krog votivne cerkve, da je tako ranjci umetnik vzel še slovó od svoje prekrasne stavbe, preden ga večnemu počitku izročé hladni zemlji.

Da spoznate, kako učeni so naši žurnalisti večinoma judovski, naj še pristavim, da je njih eden svojim bralcem dopoldne dopovedoval, da bo popoldne v votivni cerkvi tudi slovesna maša za Ferstelna!

Domače novice.

(Letno poročilo) II. mestne petorazredne deške ljudske šole (in nje ekspositure, potovalne šole na Mahu) v Ljubljani l. 1882/83. Poročilo nam pové, da je bilo koncem t. l. 631 učencev v petih razredih, v obrtnijski pripravljavnici jih je bilo od začetka leta v 2. tečajih 46, v 1. 34, a na konci leta v 2. 45, v 1. 56. Na Mahu je bilo v treh oddelkih (III.) 9, (II.) 27, (I.) 31, skupaj konec leta 67 učencev in učenk.

Napredek nam kaže, da je izmed 631 učencev za višji razred sposobnih 406, nesposobnih 211, a nevrstjenih 14. — Na Mahu je bilo izmed 67 za višji razred sposobnih 44, nesposobnih 17, a nevrstjenih 6. — Ekspositura na Mahu ima tri oddelke, ki so tukaj potrebni, ker je razlika v starosti od 6.—14. leta, in tedaj tudi velika razlika v vednosti. Pri takih jednorazrednicah se učitelj ne more ogniti oddelkom, a vse drugače je to pri peterorazrednih šolah, tam so oddelki toliko potrebni, kakor tretje oko v glavi in so naravnost zoper glavno načelo v pedagogiki, da more podučevanje biti metodično (koncentrično) in da učenik ne sme svojih moči po nepotrebnem deliti. — Učitelj je bilo z vodjo vred, ki je poučeval v V. razredu, 9. — Med njimi razen vodje 4 učitelji, 3 podučitelji in 1 pomožni učitelj. V veronauku podučuje na I. in II. mestni šoli veleč. g. J. Gnjezda, na Mahu podučuju veleč. g. J. Kilar, kaplan v Trnovem. — V ženskih ročnih delih podučuje gospdč. Marija Frölich. — Prihodnje šolsko leto se bode pričelo dne 17. septembra. Učenci se bodo vpisovali dne 14. in 15. septembra.

(Dragoceni prstan) dobil je od cesarja poštni kontrolor g. Premk zaradi tega, ker so cesarski konji stali v njegovem hlevu, ne da bi bil zato zahteval kakega plačila. Enak prstan dobil je tudi knezoškofijski oskrbnik v Mariboru g. Baumann, ki je bil tudi priskrbel prostor za cesarske konje.

(Dva zagrizenca.) Nek hišnik v predmestji svoje od zunaj umazane hiše nalaš ni dal počedit in naravnost rekel, da zato ne, ker je cesar Slovencem prijazen. — Drug zagrizenec doktorsko-advokatnega stanu pa je svoje otroke, ki so z drugimi vred „živio“ vriskali, kaznoval z domačim zaporom, posle pa hudo okregal, češ, da so oni krivi temu, da otroci slovensko umejo, ker se tega od njih nauče. — Zopet dokaz, kaki so naši nemškutarji.

(Na mariborski vinorejski šoli) prične se 27. t. m. drugo polletje s podukom o cepljevanji sadja in oskrbovanji trte o poletnem času. Oglasila sprejema vodstvo do 26. t. m.

(Učiteljske službe razpisane.) Na ljudski šoli v Razdrtem, l. p. 400 gl. do srede avgusta pri e. kr. okrajnem šolskem svetu v Postojni. Na dvarazredni ljudski šoli v Kranjski gori druga učiteljska služba l. p. 400 gl. Prošnje do 30. julija pri e. kr. okraj. šolskem svetu v Radovljici do 30. julija.

Razne reči.

— Iz Slovenske Bistrice poroča „Südst. Post“, da so bili o cesarjevem prihodu meščani prepovedali kmetom vhod v mesto, da bi kmečki živio-klici ne zadušili njih hoch-klicev. Ko pa cesar pridejo v prazno mesto, opomnili so začuden: Kje pa je ljudstvo? Zdaj so ljudi spustili v mesto, in živio-klici so se tako krepko razlegali, da „hoch“ ni bilo slišati.

— Južno-štajarsko hmelarsko društvo bo imelo 22. julija v Žavci ob 10. uri dopoldne in ob dveh popoldne svoje glavno zborovanje.

— Pogorela je vas Kališe pri Selcah 7. t. m. Ljudje so hiteli na pomoč, pa niso mogli gasiti, ker je manjkalo vode. Zavarovani so bili razun enega vsi. Cesar so jim podarili 500 gl. pomoči. V Ševljah blizo Sele pa so 30. junija nekemu posestniku pogorela poslopja; tudi ena krava je ostala v ognji.

— V okolico Brežko pride 190 voljakov, da bodo varovali komisijo za pregledovanje nogradov zaradi zasledovanja in pokončevanja trtne uši.

— Pravda Tisca-Eszlarska. Iz Niyregyhaza 16. julija. Za jutri je napovedan ogled (Localaugensehein) v kraji. Zaslišane so bile sodnijske osebe iz Marmard, pred katerimi je Ignac Matej, brodnikov eden, preklical svoje izjave o tihotapstvu z mrličem. Matej jim je sedaj povedal v obraz, da je vse, kar so zapisali v zapisniku, neresnično.

Pretekli teden je bilo zaslišanih več zdravnikov, ki so bili navzoči pri raztelesovanji mrliča. Njih izjave se niso ujemale. — Več zdravnikov je trdilo, da izpoved Morica Scharf-a, ki je vse na drobno pripovedoval, kako so deklicí vrat prerezali in kri vlovili, ne more biti resnična, ako se namreč prereže žila, kri buhne iz telesa, in vse daleč oškropi, a drugi zdravnik je zopet trdil, da to ni tako, ako se prereže le ena žila, tačas kri odteka bolj počasi. Poglavitno vprašanje se je pa sukalo o tem, ali je iz vode potegnjena oseba bila Ester Solymossi, ali bil je to kak drug mrlič. — Ako je najden mrlič Ester, tako je niso Judje umorili, marveč deklica je v vodo skočila, ali jo je kdo pahnil. Ako pa ni, tako so Judje mrliča Estri podobnega kje izkopali, v Esterno obleko utaknili in v vodo vrgli, da bi sled zmešali. Tudi o tem so očividci, zdravniki navskriž mislili, osebe, ki so Ester dobro poznale, namreč nje mati in teta, pravijo, ta mrlič ni bila Ester, zagovorniki in drugi pa le silijo in silijo, da to je bila Ester. Zdravnikov nekdo je več ko desetkrat pregledal mrliča, a ni našel na vratu nikjer nič sledu kake prereze, Ester je imela na nogi sled, ko ji je krava na nogo stopila, ta sled so eni videli, drugi zopet ne. Stvar je grozno žalostna in nam kaže globok нравni prepad.

Umrlí so:

11. julija. Peter Kersnik, agentov sin, 2 leti, Petrov nasip, variola. — Mihael Smuk, diurnist, 38 let, Kravja dolina, jetika. — Edvard Pavlin, e. kr. vladni official, 69 let, Gosposke ulice št. 2, spridenje mehurja. — Sebastijan Schmitzrauter, vjetnik, Poljanski nasip št. 50, tuberkuloza.

12. julija. Johana Mitschi, delavka, 52 let, Emonska cesta št. 2, pljučnica.

13. julija. Matej Jeras, magistr. svetovalec, strelišne ulice št. 12, hromota hrbišča.

Zahvala.

Podpisano vodstvo izreka v imenu šolske mladine čast. g. župniku Josipu Belarju srčno zahvalo, da je bilo vsled njegove pomoči možno napraviti dne 11. t. m. prav dostojno veselico.

V Hotederšici, 16. julija 1883.

Vodstvo šole.

Prečastiti duhovščini
in
vsem cerkvenim predstojnikom
vljudno naznanjam, da *imam v zalogi*
vse potrebite posode, kakor

monstrance, kelihe, ciborije; svečnike in svetilnice;
križe za cerkvene zastave, pušice za sv. olje itd.

z besedo, vse posode in orodje, katero koli se pri cerkvah in za božjo službo potrebuje.

Vse reči so skrbno v ognji (ne galvanično) pozlačene in posrebrnjene, zvesto in pošteno izdelane.

Sprejemljam tudi vse dotično staro orodje v popravo in novo pozlačenje in posrebrnjenje; kakor tudi vsakoršna nova naročila.

Konečno obetam svojim naročnikom, katerim menda nisem več neznan, v vseh rečeh z zanesljivim delom in dobrim blagom pošteno postreči kot kristjan in poštenjak.

Z najodličnejšim spoštovanjem

Matej Schreiner,

pasar in zlatar
v Ljubljani na sv. Petra cesti štev. 27.

Nr. 53. fl. 4.50.

Nr. 51. fl. 4.—

Nr. 52. fl.—4

Nr. 46. fl. 2.50.

Nr. 55. fl. 4.50.

Nr. 56. fl. 4.50.

Cenik

Anton Jeločnikove

továrne za peči in glinaste izdelke

Ljubljana, Trnovski pristan št. 4.

Nr. 48. fl. 3.—

Nr. 47. fl. 2.50.

Zaboje, vlaganje in dovažanje iz tovarne kolikor mene stane.

Cene veljajo brez postavljanja in brez ognjiva (Heiz- und Aschenthüren). Izjeme so samo pri naslednjih pečeh.

št. 22 s šestimi ploščami iz litega železa vred,	„ 37—43 s hermetičnim ognjivom vred,
„ 31 s železnim stalom vred,	„ 45 s fino vglajeno jekleno napiro vred in s postav-
„ 32 s patentno ulago za ložne peči (Fillofen) vred,	ljanjem peči na stroške tovarne.
„ 34 s fino vglajeno jekleno napiro vred,	

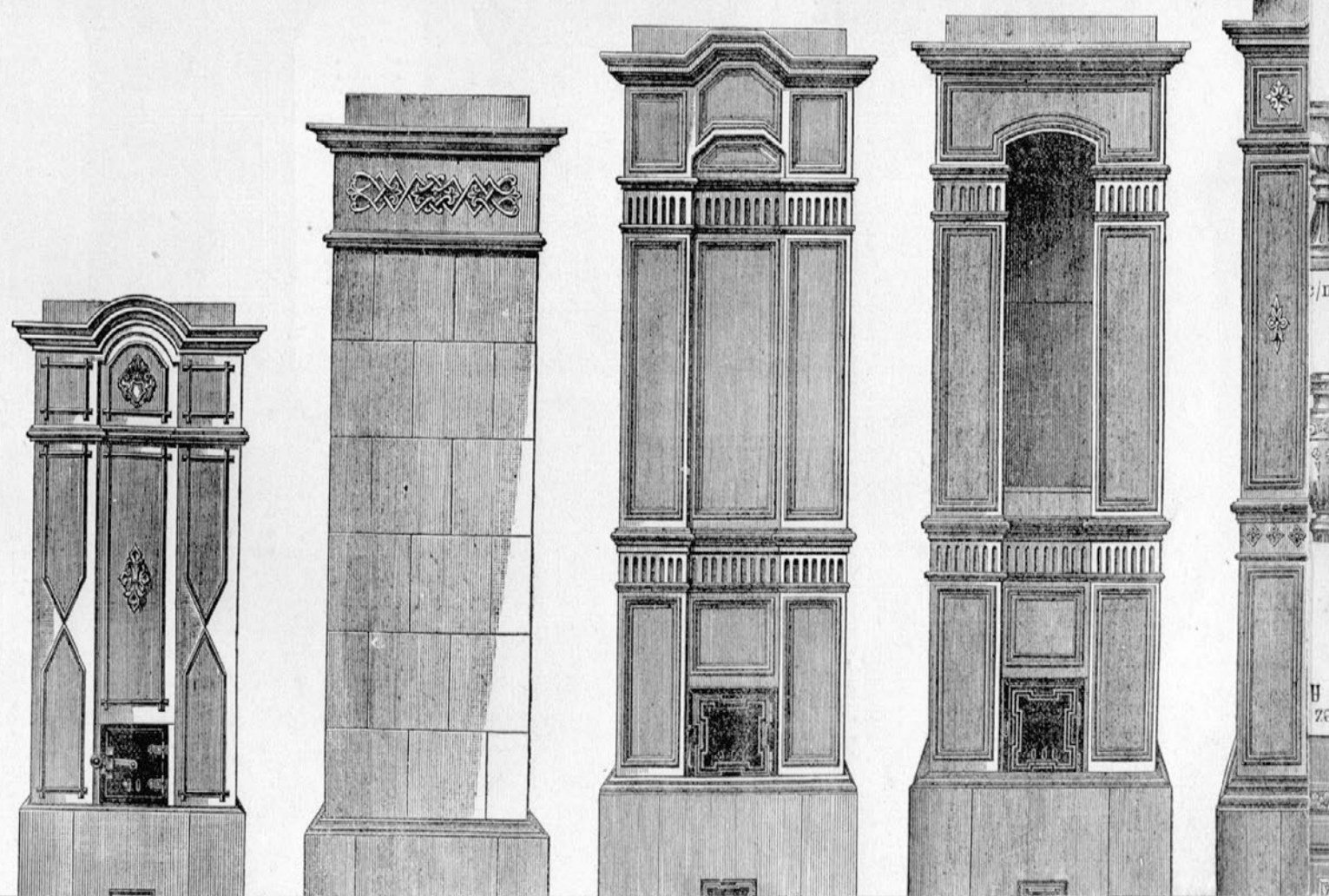
Postavljanje navadnih peči v Ljubljani s potrebnim gradivom vred, velja počenshi od 3 gold. 50 kr., pri fino belih, z emajlom pološčenih pečeh pa počenshi od 12 gold. za vsako peč.

Pri vnanjih poslih se računa postavljaču voznina tje in nazaj, dalje 2 gld. 50 kr. za vsak dan kader potuje ali dela; vrhu tega dobiva hrano in stanovanje ali pa mesto tega 1 gold. 50 kr. na dan. Potrebno gradivo, n. pr. glino, opeke i. t. d. kakor tudi podaváča mora oskrbeti gospodar sam.

Izdelovanje okrasov za stavbe, ogenj držujočih opek, cevij za stranišča in cevij za vodovod, netišča za rastlinjake i. t. d.

Posamične plošče navadne vrste za peči ali štedilna ognjišča veljajo 20 kr., vogelniki 40 kr.; z emajlom pološcene plošče bele ali modre 40 kr., vogelniki 70 kr. Banje za kopel iz pečnjakov z emajlom pološčenih, po velikosti.

Belo in fino belo pološčene peči

Fino belo, rujavo, zelen ali modro pološčene peči.

Nr. 54. fl. 4.50.

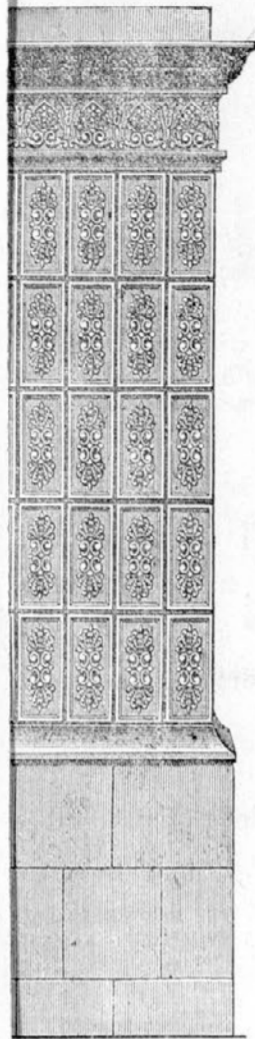

Nr. 49. fl. 3.—

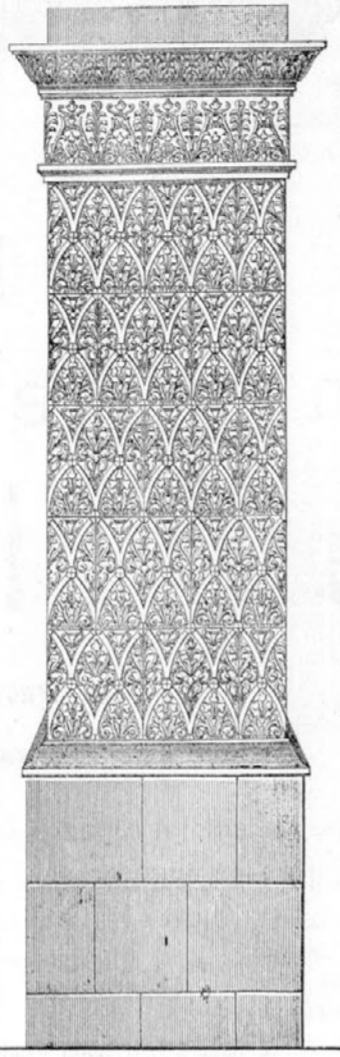

Nr. 50. fl. 3.50.

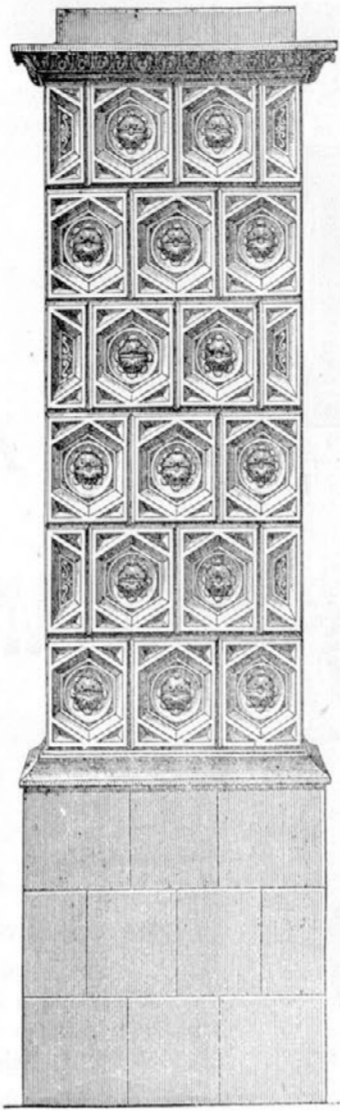
Zaloga
različnega ognjiva,
pepelnakov za pred-
peček, netilne
oprave za kamine
i. t. d.

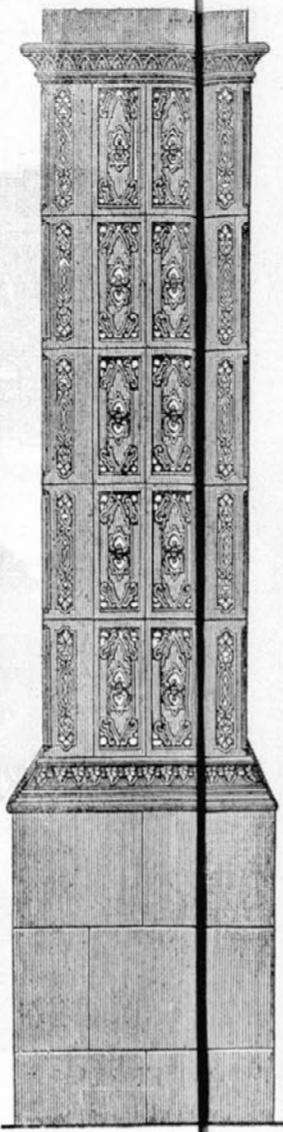
10. c/m ⁶⁰/₁₉₀
fl. 35.—

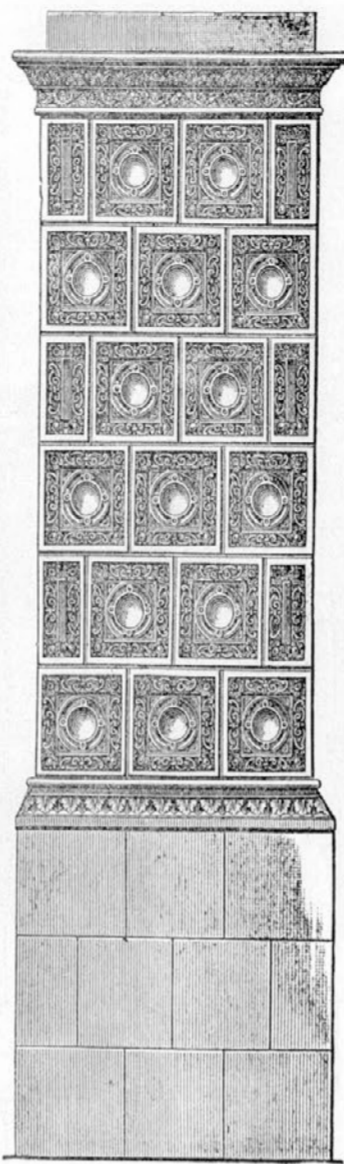
Nr. 11. c/m ⁶⁰/₁₉₀
fl. 38.—

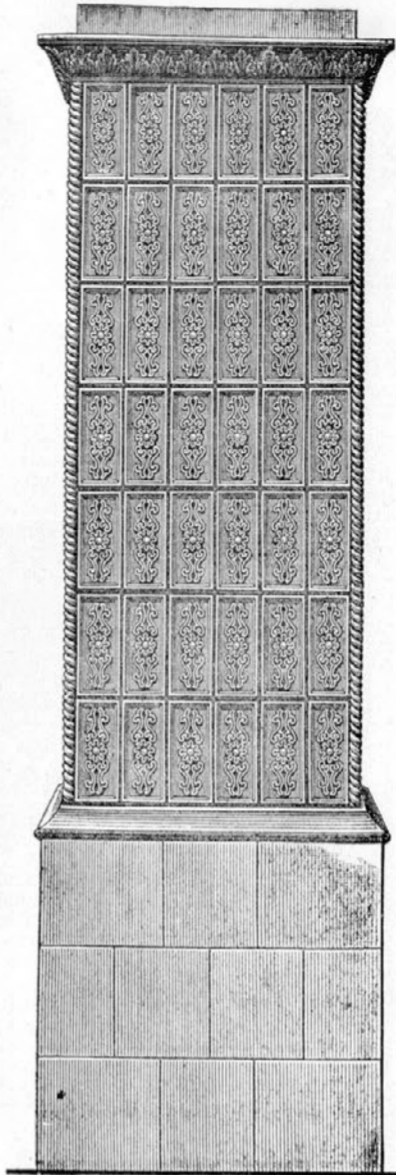
Nr. 12. c/m ⁶⁵/₂₀₀
fl. 40.—

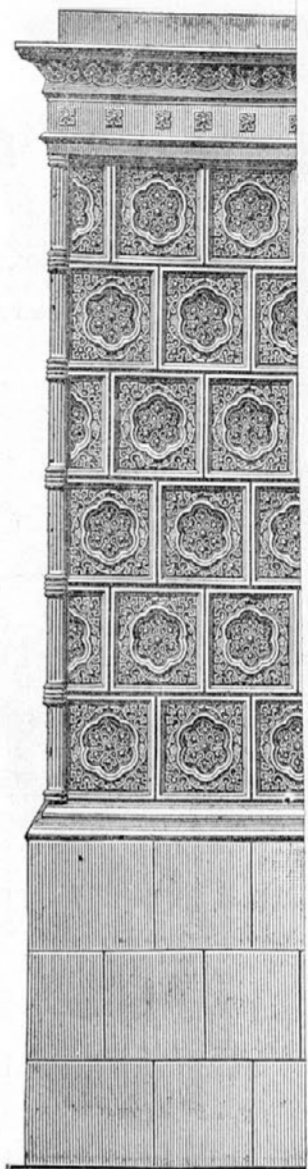
Nr. 13. c/m ⁶⁵/₂₀₅
fl. 40.—

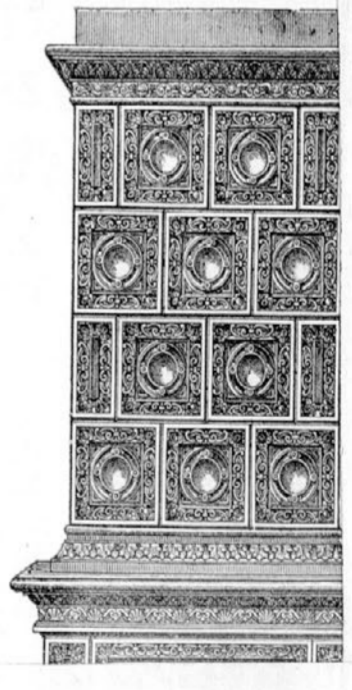
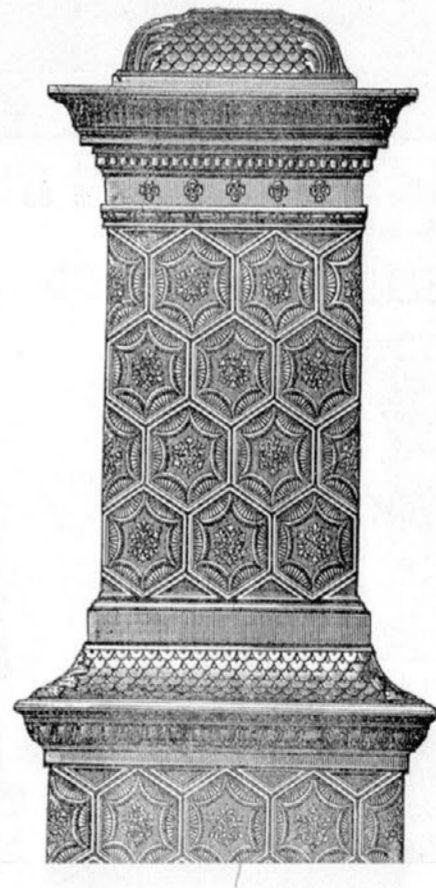
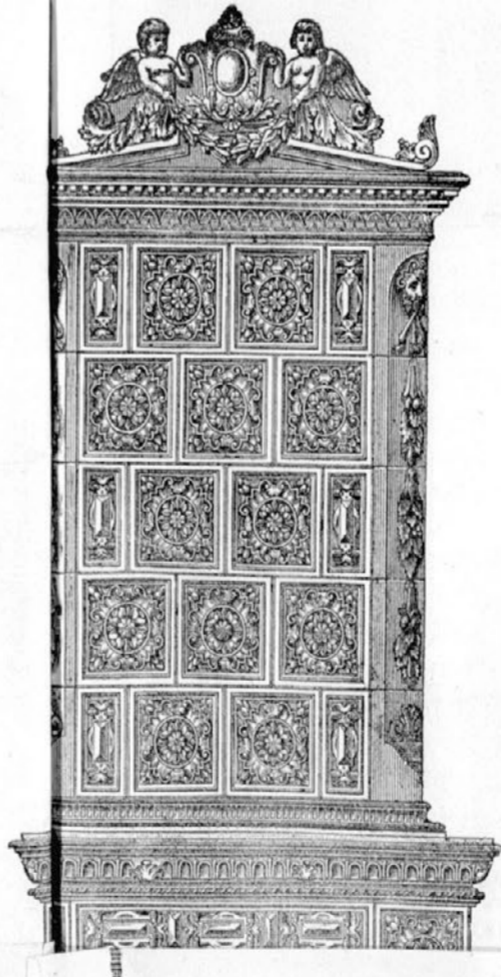
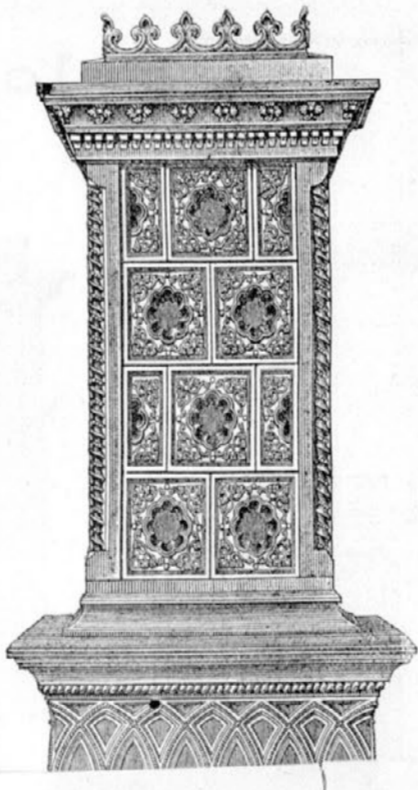
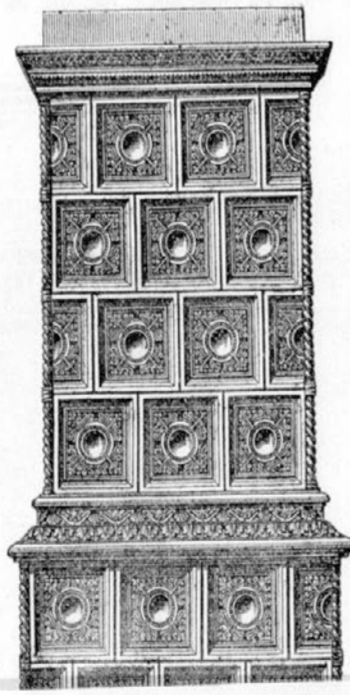
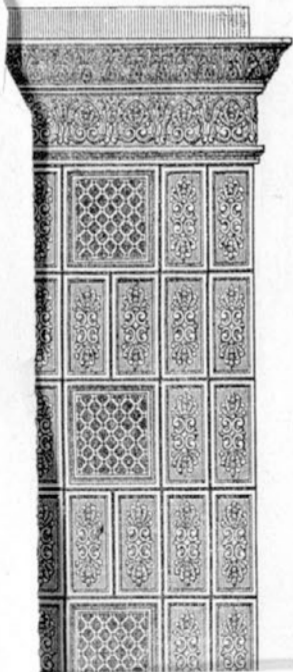
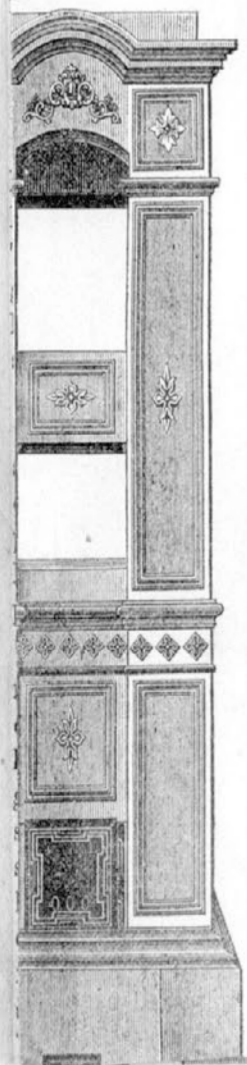
Nr. 15. c/m ⁷⁰/₂₁₀
fl. 48.—

Nr. 17. c/m ⁷⁵/₂₂₅
fl. 49.—

Nr. 18. c/m ⁷⁵/₂₂₅
fl. 50.—

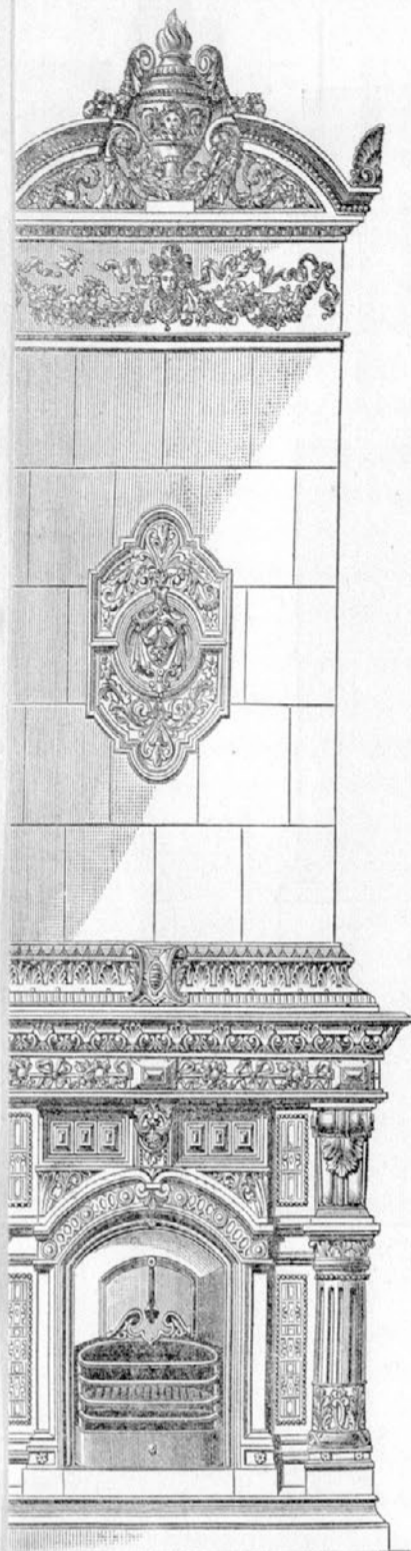

Nr. 1. c/m ⁶⁰/₁₈₀ bele fl. 18.— 21.— 26.—
fino belo: " 22.— 26.—
Nr. 2. c/m ⁶⁰/₁₇₀ 24.—
Nr. 3. c/m ⁶⁰/₁₉₀ 27.— 28.— 29.— 30.— 34.—
37.— 38.— 40.—

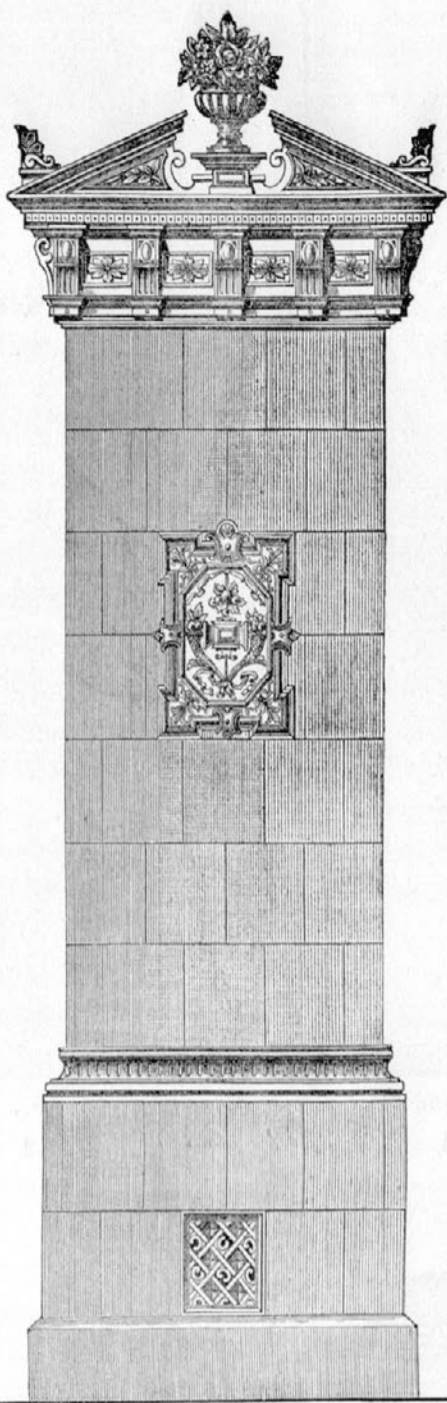
Nr. 75 (brez kipa) c/m 120 fl. 15.
Nr. 70 c/m 90 fl. 9.
Nr. 69 c/m 90 fl. 9.
Nr. 68 c/m 90 fl. 9.
Nr. 67 c/m 90 fl. 9.
Nr. 66 c/m 85 fl. 8.
Nr. 65 c/m 85 fl. 8.
Nr. 64 c/m 85 fl. 8.
Nr. 63 c/m 85 fl. 8.
Nr. 62 c/m 85 fl. 8.
Nr. 61 c/m 85 fl. 8.
Nr. 60 c/m 85 fl. 8.
Nr. 59 c/m 85 fl. 8.
Nr. 58 c/m 85 fl. 8.
Nr. 57 c/m 85 fl. 8.
Nr. 56 c/m 85 fl. 8.
Nr. 55 c/m 85 fl. 8.
Nr. 54 c/m 85 fl. 8.
Nr. 53 c/m 85 fl. 8.
Nr. 52 c/m 85 fl. 8.
Nr. 51 c/m 85 fl. 8.
Nr. 50 c/m 85 fl. 8.
Nr. 49 c/m 85 fl. 8.
Nr. 48 c/m 85 fl. 8.
Nr. 47 c/m 85 fl. 8.
Nr. 46 c/m 85 fl. 8.
Nr. 45 c/m 85 fl. 8.
Nr. 44 c/m 85 fl. 8.
Nr. 43 c/m 85 fl. 8.
Nr. 42 c/m 85 fl. 8.
Nr. 41 c/m 85 fl. 8.
Nr. 40 c/m 85 fl. 8.
Nr. 39 c/m 85 fl. 8.
Nr. 38 c/m 85 fl. 8.
Nr. 37 c/m 85 fl. 8.
Nr. 36 c/m 85 fl. 8.
Nr. 35 c/m 85 fl. 8.
Nr. 34 c/m 85 fl. 8.
Nr. 33 c/m 85 fl. 8.
Nr. 32 c/m 85 fl. 8.
Nr. 31 c/m 85 fl. 8.
Nr. 30 c/m 85 fl. 8.
Nr. 29 c/m 85 fl. 8.
Nr. 28 c/m 85 fl. 8.
Nr. 27 c/m 85 fl. 8.
Nr. 26 c/m 85 fl. 8.
Nr. 25 c/m 85 fl. 8.
Nr. 24 c/m 85 fl. 8.
Nr. 23 c/m 85 fl. 8.
Nr. 22 c/m 85 fl. 8.
Nr. 21 c/m 85 fl. 8.
Nr. 20 c/m 85 fl. 8.
Nr. 19 c/m 85 fl. 8.
Nr. 18 c/m 85 fl. 8.
Nr. 17 c/m 85 fl. 8.
Nr. 16 c/m 85 fl. 8.
Nr. 15 c/m 85 fl. 8.
Nr. 14 c/m 85 fl. 8.
Nr. 13 c/m 85 fl. 8.
Nr. 12 c/m 85 fl. 8.
Nr. 11 c/m 85 fl. 8.
Nr. 10 c/m 85 fl. 8.
Nr. 9 c/m 85 fl. 8.
Nr. 8 c/m 85 fl. 8.
Nr. 7 c/m 85 fl. 8.
Nr. 6 c/m 85 fl. 8.
Nr. 5 c/m 85 fl. 8.
Nr. 4 c/m 85 fl. 8.
Nr. 3 c/m 85 fl. 8.
Nr. 2 c/m 85 fl. 8.
Nr. 1 c/m 85 fl. 8.

*Narodna Tiskarna v Ljubljani.

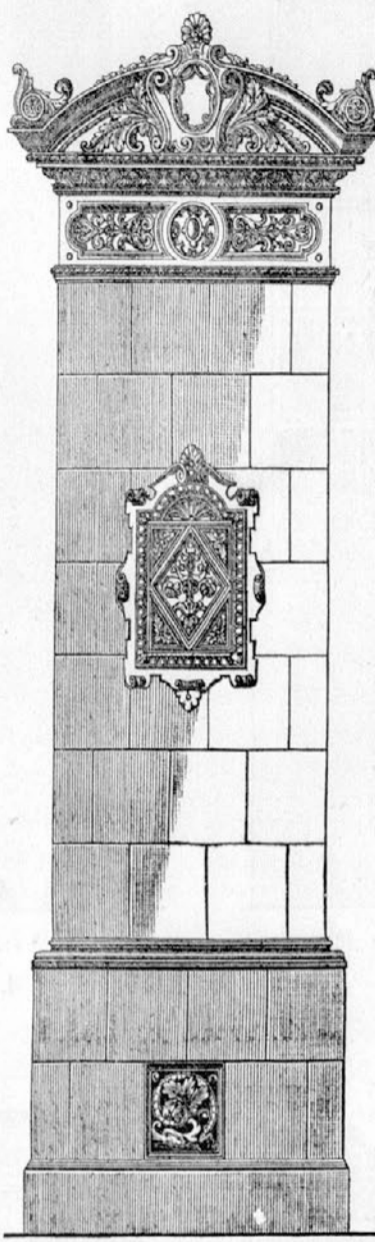
Salonske peči s fino belim emajlom pološčene in s pobayanimi okraski.

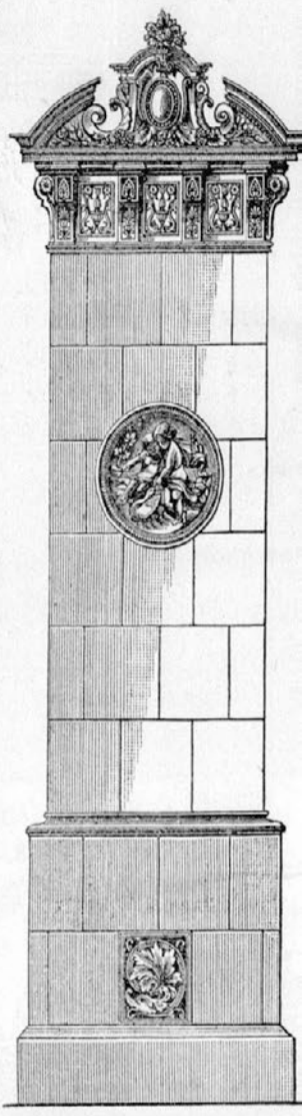
Nr. 45. c/m ¹²⁰/₃₂₀
fl. 230.—

Nr. 43. c/m ⁹⁰/₂₈₀
fl. 100.—

Nr. 40. c/m ⁸⁰/₂₇₀
fl. 80.—

Nr. 37. c/m ⁷⁰/₂₄₀
fl. 70.—

Okraski za salone in vrte.

25 fl. 3.

Nr. 60 40 c/m fl. 3.

Nr. 60 40 c/m fl. 3.

Nr. 57 40 c/m fl. 3.

Nr. 61 c/m 65 fl. 6.

Nr. 59 c/m 40 fl. 3.

Nr. 77 kr. 8.

Nr. 72 c/m 40 fl. 5.

Nr. 80 kr. 10.

Nr. 58 c/m 40 fl. 3.

Nr. 63 c/m 65 fl. 6.

Nr. 62 c/m 60 fl. 5.

Nr. 61 c/m 60 fl. 5.

